

въ неговитѣ — той повѣрва. Сложи на рамото ѝ ржка, вгледа се въ очитѣ ѝ, сякашъ още веднажъ да се увѣри, че то не е сънь. . . А когато почувствува нѣжнитѣ ѝ прѣсти по челото си и близостта на нейната снага до неговата — той вѣрваше, че щастието не е легенда.

Сѣднали единъ до другъ, склонили единъ ъ другъ глава, хванаха крепко ржце, като да се уаѣрятъ, че тѣ сж близо, че тѣ сж свързани на вѣки предъ себе и предъ Бога. Тѣ мълчаха и слушаха неравнитѣ въздишки на възрадванитѣ гърди.

Дълго мълчаха тѣ, боейки се да продуматъ, сякашъ, да не подплашатъ щастието и дълго слушаха разтупанитѣ си сърдца, тѣй силно възжелали се и съединили се на вѣки.

И кога тѣ издигнаха глави и видѣха, че наоколо е нощъ — той прошепна: — какъ скоро се минава времето, кога сме наедно!

Тя му стисна още по-силно ржката и мълчеливо му заглади косата.

Той я гледаше въ мекия здрачъ и като погледна на възтокъ додаде: — луната изгрѣва.

. . . Далечъ задъ тъмни хѣлмове, открили плешави гърбове въ пожаряющъ небосклонъ, се подаваше пълна луна. Отъ къмъ морския брѣгъ се дочуха приплисквания на пробудени вълни.

— Когато луната изгрѣва, вълнитѣ се пробуждатъ, — прошепна той.

— Какви тайнствени нощи, — додаде тя. — Незнамъ защо тукъ ме плаши нощта?

Тоя страхъ я караше да се притиска повече ъ него, да си вчепка по сплетено прѣсти ъ кждравата му коса. Съ другата ржка, тя гладѣше струнитѣ на китарата. И когато прѣстенитѣ ѝ закачиха струнитѣ — китарата издрѣнка.

Елена се сепна.

— Какво има? — я запита той.